

Genèric més que intencionat

OPINIÓ

ENS HA D'EXALTAR EL NOU I
ENAMORAR EL VELL. I EL VELL, PER A
MI, EREN AQUELLS 8 DE MARÇ EN
QUÈ UNES DONES, NO TANTES. ENS
TROBÀVEM. SENSE NOSALTRES NO
TINDRÍEM EL QUE TENIM AVUI

MARTA
PESSARRODONA

Una prèvia, com sempre: fa un cert temps vaig viure l'agradable sorpresa que una lectora d'aquesta revista, EL TEMPS, una artista plàstica de la Franja però mallorquina d'adopció, Elisenda Pipió, em va demanar permís per titular una futura mostra seva, "Genèric intencionat". A part d'apreciar la seva extrema civilitat (podia haver usat el meu acudit sense demanar-me permís, és clar) vaig aconseguir, encara que fos gràcies a Alan Turing (*ergo*, en línia) veure la seva obra, en principi de ceramista. Ras i curt: el dia 11 de març (i fins a final de mes) a Manacor, a l'espai Torre de Ses Puntes, tothom pot gaudir de l'exposició "Genèric intencionat" de Pipió. I deixo autonomia a les espectadores per qualificar-la, bo i reservant-me la meua, que es sintetitza amb un adjectiu, esplèndida.

No cal ser una Madame Curie per adonar-nos que la data d'inauguració d'aquesta activitat plàstica —que recomano, si m'és permès— era prop del 8 de Març, Dia de les Dones ("treballadores" ha desaparegut fa temps: era una redundància, perquè totes les dones ho som, de treballadores). Atlàntic enllà, a la nostra Roma, és a dir, a Gotham (m'agrada més que Nova York, com a nom), en tal dia, el de les Dones, es va inaugurar al districte financer, que per alguna cosa és una paret, Wall Street, prop d'un brau epítom del *macho style* hemingwayà, una nova escultura, "Fearless Girl" ("nena sens por"). Una obra d'una artista que desconec, Kirsten Visbal, que més que una al·lota sense por em fa pensar en la Rambla de Barcelona i l'oda nova a la ciutat de Maragall ("... i surt la marmanera endiablada / que empaita la monja i li crema el convent..."). Ras i curt, penso i visualitzo una marmanera. Per adobar-ho, el permís municipal s'ha concedit a dos epítoms del món capita-

lista: una agència de publicitat, McCann, i una companyia de fons d'inversió, SSGA (no em pregunteu pel nom sencer, és massa llarg). McCann tan sols té tres dones entre els seus onze directius (un 27%, doncs) i SSGA en té cinc entre vint-i-vuit (un 18%). Suposo que totes dues empreses creuen en allò tan cristià de la penitència i la nena-*cum*-marmanera ja els absol!

No vull, però, que ningú pensi que la primavera m'ha agafat pessimista. És impossible si una persona com jo ha passat uns quants dies a Mallorca. La veritat és que ja fa uns anys que em meravello del ressò a tots nivells que té cada any el 8 de Març. Enguany, pocs dies abans, l'Institut Català de les Dones tenia parada muntada (allò que en diem *stand*) a la trobada Mobile de Barcelona. Molt bé! Sempre cal ser *foixiana* i ens ha d'exal-

tar el nou i enamorar el vell, oi? I el vell, per a mi, eren aquells 8 de Març en què unes dones ens trobàvem, per exemple, al ja fa tants anys desaparegut bar barceloní laSal. No érem tantes, però sense nosaltres, i sense vanitat, potser no tindríem el que tenim avui. En especial, no cobejaríem un genèric intencionat que, adoptat per totes les polítiques de totes les tendències, els estalviaria la llargada de companys/companyes amb els quals ens obsequien cada dia. Diguin "companyes" tan sols i, si volen, aclareixin que és un genèric intencionat que inclou des dels seus més filantròpics companys mascles com també, ai las!, els més corruptes.

Tot plegat em torna al pensament Maria Aurèlia Capmany, una donassa catalana, profundament enamorada de Mallorca, a qui tant devem totes (genèric exageradament intencionat). Encara que m'honorava amb una certa amistat, vam sostenir una suau baralla als mitjans de comunicació a propòsit d'un mot, *masclisme*, del qual ella era partidària. En canvi, jo era i sóc partidària de catalanitzar el *macho* anglosaxó (de Hemingway, bàsicament) i parlar de *matxisme*. El nom, però, no canvia la cosa i que més voldria jo que pensar que el patriarcat és una cosa del passat!

Acabo, encara enyorada de bellesa mallorquina després del meu breu pas per Manacor. Amb gust de sobrassada i frit, que no canviaria per cap experiment culinari. Segurament, perquè com el meu amic i més que notable arquitecte, Federico Correa, que ultrapassa els noranta anys, encara no he acabat de ponderar la cuina tradicional! Com tampoc m'he acabat de rellegir ni Na Maria Antònia Salva ni Miquel Costa i Llobera... també els meus clàssics.

Poeta i escriptora